

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.571 van 3 september 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 april 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VERGAUWE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. VAN DE VOORDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 5 januari 2008 het Rijk binnen en diende op 8 januari 2008 een asielaanvraag in. Op 28 maart 2008 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: "*U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Jodiwali Kalan in het district Sialkot, provincie Punjab. U bent een soennitische moslim. U werkte enkele jaren als bewaker in een fabriek in Sialkot maar stopte daarmee in 2005. Via uw vriend Javed Bhatti vond u in februari 2006 werk als bewaker voor Arshad Mehmood Bagu, een politicus van de "Jamaat-e-Islami" (Jel) en sinds 2002 provinciaal parlamentslid in Punjab. U diende zijn huis in een dorp bij Sialkot te bewaken. Af en toe kwamen er vrienden van dit parlamentslid naar zijn huis, zo ook op 20 november*

2007. Hoewel het parlamentslid niet thuis was had u zijn vrienden binnengelaten, zoals u opgedragen was. Plots viel de politie de woning binnen omdat er verdachte personen waren opgemerkt. De vier vrienden vluchtten weg en er werd geschoten. In de wagen van de vrienden werden wapens gevonden. U werd door de agenten opgepakt. De politie wou niet luisteren naar uw verklaring dat de vier mannen niet uw vrienden waren maar die van het parlamentslid. U verscheen voor een rechtbank en er werd een klacht wegens wapenhandel tegen u opgesteld. U werd geslagen en ondervraagd. Na vijf dagen werd u door de politie naar een plaats gebracht waar u overgedragen werd aan enkele mannen. Ze sloten u op in een huis in een dorp. Twee dagen werd u er door het parlamentslid mishandeld. Hij was kwaad omdat u zijn naam had genoemd en hem in de problemen bracht. Hij wou u vermoorden en u raakte bewusteloos. Uw vriend Javed Bhatti, de lijfwacht van het parlamentslid, hielp u te ontsnappen. Uw vader raadde u aan naar Lahore te vluchten. U verbleef er ongeveer twintig dagen bij een vriend van uw schoonbroer en besloot dan het land te verlaten. Op 19 december 2007 reisde u per trein van Lahore naar Karachi vanwaar u per bus verder reisde. Via Iran, Turkije, Griekenland en Italië trok u naar Frankrijk vanwaar u per trein naar België doorreisde. U kwam hier aan op 5 januari 2008 en diende op 8 januari 2008 een asielaanvraag in. U heeft contact gehad met uw familie en vernam dat zowel de politie als het parlamentslid uw vader en broer lastig vielen in verband met uw verblijfplaats. De politie had uw vader en broer al enkele keren meegenomen. U legde volgende documenten voor ter ondersteuning van uw asielrelaas: uw Pakistaanse identiteitskaart, een "FIR" (First Information Report) dd. 20/11/2007 en vertaling, een "FIR" dd. 25/11/2007 en vertaling, en een DHL-enveloppe. Na het gehoor legde u nog brieven voor van twee advocaten, een oproeping van de magistraat en oproepingen voor uw broer en vader."

3. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

2. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Identiteit en reisweg.

3. Verzoeker legt ter adstruering van zijn identiteit zijn identiteitskaart neer.
1. Verzoeker verklaart via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België te zijn gereisd, gebruik makend van allerlei transportmiddelen en met de hulp van verschillende smokkelaars. Verzoeker meent dat hij "*gedetailleerde informatie [heeft] verschaft omtrent zijn reisweg, hetgeen ook vermeld wordt door verweerder. Desalniettemin twijfelt verweerder aan de reisweg van verzoeker. Het is evident dat*

verzoeker België is binnengekomen. Wanneer verweerder twijfelt aan de reisweg dan moet hij tegenover de gedetailleerde beschrijving iets anders stellen. Hij doet dit niet zodat met deze motivering geen rekening kan gehouden worden.”

2. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de bewijslast bij de kandidaat-vluchteling ligt die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (R.v.St., X, nr. 118.506, 22 april 2003). Verzoeker is over land naar België gereisd waarbij hij voor een groot gedeelte (in Pakistan, Iran, Italië Frankrijk) het openbaar vervoer gebruikte. De Commissaris-generaal stipt terecht aan: *“U bent niet in het bezit van enig document ter staving van uw reisweg.”* Indien verzoeker naar België reisde zoals hij verklaarde kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij in bezit is van een ticket, bagagelabel of ander document dat zijn voorgehouden reis kan aantonen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Zijn verklaringen zijn daarenboven bijzonder summier zodat hij niet aantoont een dergelijke reis te hebben afgelegd. Dit houdt een negatieve indicatie in voor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Nopens de status van vluchteling.

4. Verzoeker roept in: *“Schending van art.1, § A, al. 2 van het Internationaal verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsverplichting”* alsook de *“schending van het redelijkheidsbeginsel.”*
1. In een eerste onderdeel stelt verzoeker: *“Verweerder moet redelijk zijn bij zijn beslissing. Hij meent dat er tegenstrijdigheden bestaan in het relaas van zijn verklaringen. Verzoeker kan zich hiermee geenszins akkoord verklaren. Integendeel zelfs.”*
2. Verzoekers bewering dat hij geen tegenstrijdige verklaringen aflegde en de bestreden beslissing aldus niet redelijk is gemotiveerd, berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Uit een grondige lezing blijkt immers dat verzoeker geen tegenstrijdigheden wordt verweten maar wel zijn onwetendheid inzake zijn voorgehouden moeilijkheden en zijn neergelegde documenten en in het bijzonder wordt gesteld dat verzoekers eventuele problemen geen uitstaans hebben met het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel is dan ook niet dienstig aangevoerd.
5. Verzoeker beantwoordt de bevindingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet wanneer hem onwetendheid wordt verweten over zijn voorgehouden vervolging en de authenticiteit wordt betwijfeld van gerechtelijke documenten die hij in dit verband neerlegde.
1. Verzoeker voert aan dat *“Wanneer verweerder meent dit [de authenticiteit] te moeten betwisten, dan dient hij zich te richten tot degene die het document heeft opgemaakt en wanneer er verdere twijfel blijft bestaan, dienen de geëigende procedures te worden gevolgd. Verweerder doet dit niet. Verwijzen naar externe documenten waarover niet*

de minste controle kan worden uitgeoefend, waaromtrent ook geen tegenspraak kan worden uitgeoefend, heeft terzake geen zin en dient derhalve aanzien te worden als een schending van de rechten van verdediging. In die zin is dan ook het redelijkheidsbeginsel geschonden en meent verzoeker dat hij wel degelijk en naar zijn vermogen voldoende elementen heeft aangebracht die zijn herkomst en de waarachtigheid van zijn verhaal bewijzen.”

1. Verzoeker is verantwoordelijk voor de documenten die hij neerlegt en zoals hoger gesteld heeft hij de bewijslast. De bestreden beslissing wijst terecht op de gebreken in de neergelegde documenten: *“Deze twee klachten werden geattesteerd door een notaris en vertonen beiden nog een andere onleesbare stempel, maar zelf bleek u niet goed te weten wie of welke instantie ze attesteerde (CGVS p. 11). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt nog dat “certified copies” van gerechtelijke documenten die van de rechtbank verkregen worden steeds naar behoren geattesteerd zijn. De “FIR’s” die u voorlegde bevatten weliswaar een zegel van een notaris en een onduidelijke stempel maar het is niet duidelijk of deze kopies door de rechtbank werden geattesteerd en dus “certified copies” zijn. Uit verdere informatie blijkt nog dat het attesteren door de notaris van bijvoorbeeld vertalingen, zoals u ook voorlegde, geen enkele juridische waarde heeft. Bovendien is aan het serienummer van het “FIR” n° 461/07 een wijziging gebeurd, en is ook een van de data veranderd naar 26/11/2007, wat eveneens vreemd is.”*
2. Uit het administratief dossier blijkt dat de bevindingen van de Commissaris-generaal steunen op een onderzoek van Cedoca (antwoorddocument pak2007-007w en antwoorddocument pak2008-002w). De Raad acht deze informatie betrouwbaar. Verzoeker kon door inzage van het dossier kennis nemen van deze documenten en er in zijn verzoekschrift op reageren doch de Raad stelt vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt die de conclusies van dit onderzoek kunnen vitiëren. Dit klemmt temeer daar hij wel gerechtelijke documenten neerlegde met betrekking tot zijn vervolging waarvan hij de herkomst niet minimaal kan duiden noch: *“Hoe is vader aan het FIR geraakt? Schoonbroer en vader hebben iemand gecontacteerd om het te bekomen. Hoe, via wie?: weet ik niet. Hebben ze FIR van politie verkregen, op een andere manier? Van politiekantoor. Hoe dan? Weet ik niet. Iemand die vader en schoonbroer kende. Omdat ze naar de rechtbank wilden gaan, wilden zien wat de beschuldigingen waren.”* (gehoorverslag CGVS, 13.03.2008, p.11) en *“Hoe wist u van bestaan van dit tweede FIR?: Ik wist het niet, toen vader naar PS ging om te vragen over de beschuldiging kwam hij het te weten. Hoe verkregen in Pakistan?: dezelfde manier als de vorige. Met hulp van die andere persoon.”* (gehoorverslag CGVS, 13.03.2008, p.13). De Commissaris-generaal oordeelde derhalve terecht dat aan de FIR's geen bewijswaarde kan worden toegekend.
1. Verzoeker moet aantonen dat hij vervolgd wordt doch zijn verklaringen zijn dermate summier, vaag en ontoereikend dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker houdt vol dat een klacht werd ingediend tegen hem maar is onwetend over de verdere ontwikkelingen in zijn zaken. De ondoorzichtige politieke situatie waar verzoeker op wijst wordt niet aangetoond, noch geobjectiveerd. Evenmin wordt in het verzoekschrift de relevantie ervan toegelicht, hoe deze toestand afbreuk zou kunnen doen aan de motivering van de bestreden beslissing.
2. Voor zover verzoeker het voorwerp is van machtsmisbruik, zoals hij thans beweert, toont hij niet aan welke stappen hij heeft gezet om tot een vergelijk te komen te meer

daar een dergelijke kwestie ook de parlementair niet ten goede komt en zijn gehele familie hieronder kan lijden. Verzoekers verklaringen zijn ongefundeerd en niet gekaderd waardoor niet aannemelijk is dat hij een dergelijke situatie heeft beleefd. Hoe dan ook voor zover verzoeker zou aangehouden zijn voor wapenbezit, blijkt nergens uit zijn verklaringen of documenten dat deze misdaad het gemeenrechtelijke karakter overstijgt. Verzoeker verduidelijkt niet dat de vervolging voor wapenbezit, en een eventuele veroordeling, ingegeven zijn door één van de vijf redenen vermeld in het Verdrag van Genève, te weten omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

3. Het eerste middel is ongegrond.

Nopens de subsidiaire bescherming.

6. Het verzoekschrift stelt: *“Het is evident dat de subsidiaire bescherming te maken heeft met de verblijfplaats van het individu. Omtrent deze verblijfplaats is er ogenschijnlijk geen discussie. Anderzijds is de toestand in Pakistan zeker niet geheel duidelijk maar kan evenmin ontkend worden dat de veiligheid ernstig in gedrang komt.”*

1. Verzoeker werkt dit middel niet concreet uit. Dat de toestand in Pakistan zou nopen tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus wordt door verzoeker niet aangetoond noch werkt hij uit hoe deze toestand als een gewapend conflict kan worden gekwalificeerd in de zin van artikel 48/4 § 2 c) Vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde feiten als voor de asielaanvraag maakt hij evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 § 2 a) en b) Vreemdelingenwet, aannemelijk.
2. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 3 september 2008 door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
--------------------	---

dhr. B. PIL,	toegevoegd griffier.
--------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

B. PIL.

K. DECLERCK.